

Ten den
po Žbluňkových narozeninách
se báječně vydařil.

Samota

Žbluňk šel za Kvakem do jeho domku.
Na dveřích našel cedulku.
Na ní bylo napsáno:
Milý Žbluňku, nejsem doma.
Šel jsem ven.
Chci být sám.
„Sám?“ podivil se Žbluňk.
„Jsem přece Kvakův kamarád.
Proč chce být sám?“
Žbluňk se podíval do okna.

Podíval se i na zahradu,
ale Kvak a nikde neviděl.

Žbluňk šel do lesa,
ale Kvak tam nebyl.
Žbluňk se vydal na louku.
Ani tam Kvak a nenašel.
Žbluňk zamířil k řece. Tam ho uviděl:
Kvak seděl na ostrůvku
uprostřed řeky docela sám.

„Chudák Kvak,“ řekl si Žbluňk.

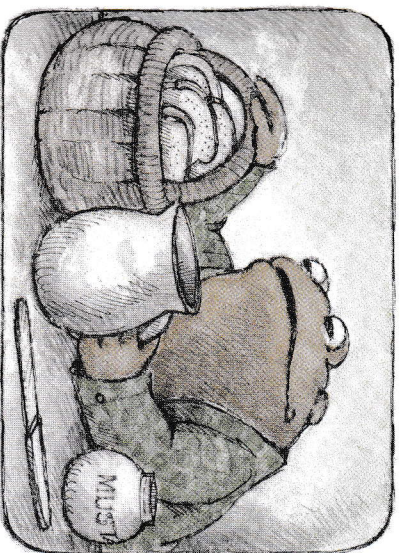
„Je mu určitě moc smutno.

Ale já ho rozveselím.“

Žbluňk běžel domů.

Tam udělal chlebičky

a připravil konvici chlazeného čaje.

Dal to všechno do košíku

a pospíchal k řece.

„Kvaku,“ zavolal,

„to jsem já, Žbluňk,

tvůj nejlepší kamarád!“

Kvak byl příliš daleko,

než aby ho slyšel.

Žbluňk si svlékl kabát

a zamával s ním

jako s vlajkou.

Kvak byl moc daleko,

než aby to viděl.

Žbluňk volal a mával,

ale nebylo to nic platné.

Kvak seděl na ostrůvku.

Žbluňka neviděl ani neslyšel.

Plavala kolem želva.

Žbluňk jí vylezl na záda.

„Želvo,“ povídá jí,

„dovez mě na ostrůvek.

Je tam Kvak. Chce být sám.“

„Když chce Kvak být sám,“ řekla želva,

„proč ho tam samotného nechceš nechat?“

„Máš možná pravdu,“

odpověděl Žbluňk.

„Třeba mě Kvak už nechce vidět.

Třeba už nestojí o to,

abych byl jeho kamarád.“

„To je možné,“ řekla želva

a plavala k ostrůvku.

„Kvaku!“ vykřikl Žbluňk.

„Omlouvám se ti za všechny

hlouposti, které tropím.

Omlouvám se za všechny

pitominky, které říkám.

Prosim tě, buď zase můj kamarád!“

Žbluňk sklouzl z želvy

a cákl sebou do řeky.

Kvak Žbluňka vytáhl z vody na ostrůvek.

Žbluňk se podíval do košíku:

chlebičky byly mokré,

konvice s chlazeným čajem byla prázdná.

„Z oběda nám toho moc nezbylo,“

řekl Žbluňk.

„Připravil jsem ho pro tebe,

Kvaku, aby ti bylo dobře.“

„Ale Žbluňku,“ řekl Kvak,

„mně je dobře.

Mně je výborně.

Když jsem se ráno probudil,

měl jsem radost,

že svítí slunce.

Měl jsem radost,

že jsem žabák.

A měl jsem radost,

že jsi můj kamarád.

Chtěl jsem být sám.

Chtěl jsem přemýšlet o tom,

jak je to všechno pěkné.“

„Aha,“ řekl Žbluňk.

„To je, myslím, moc dobrý důvod,
aby jeden chtěl být sám.“

„Ale teď,“ řekl Kvak, „budu rád,
když *nebudu* sám.“

Pojď, naobědváme se.“
Kvak a Žbluňk
zůstali na ostrůvku celé odpoledne.
Jedli mokré chlebičky
a nezapíjeli je chlazeným čajem.
Seděli tam dva dobří kamarádi
a užívali si samoty ve dvou.

